

[Aksel Larsen.]

har ment at kunne tilslutte mig udvalget i øvrigt med hensyn til konklusionen af udvalgsbetænkningen, også fordi jeg som sagt er af den mening, at det intet ville hjælpe, om folketinget i dag vedtog det forslag, jeg har fremsat, eller forslaget i en anden affattelse, og derved måske låsede situationen fast, hvor jeg foretrækker, at situationen er mere flydende og mere åben for forhandling.

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Jeg tror, at det har været meget nyttigt med dette udvalgsarbejde. Det er mit indtryk, at det har været medvirkende til at klarlægge mange af de spørgsmål, som jo må være indeholdt i en så vanskelig sag som denne.

På den baggrund og på baggrund af den enstemmige indstilling, der nu foreligger, overrasker det mig meget at høre både hr. Orla Pedersens og hr. Aksel Larsens bemærkninger. Jeg kunne i og for sig ganske forbigå alle de proceduremæssige problemer, for jeg mener, at når der foreligger en enig indstilling gående ud på, at man indstiller forslaget til forkastelse, så har man jo derved i realiteten erkendt, at der ikke var andre muligheder for en løsning af dette vanskelige spørgsmål. Og det vil jo indebære, at man søger i debatten her at dreje interessen væk fra det, der er det centrale i sagen, og over på det proceduremæssige, til trods for at man i udvalgsbetænkningen ikke på det centrale område har været i stand til at pege på noget andet, til trods for at det materiale, der er tilstillet udvalget, er af en sådan karakter, at det har fået udvalgets store flertal til at erkende grundlaget og hele udvalget til at anbefale forkastelse.

Derfor bliver jeg nødt til at sige, at det centrale i sagen desværre er, at Danmark er blevet et rabiesmittet land, og at det er den egentlige årsag til, at det ikke har været muligt at finde en anden løsning. Derfor ville det jo heller ikke være muligt at gå tilbage trods den indrømmelse, man har givet fra svensk side om en 6 ugers karantæne, uden at det ville kræve den deling, som udvalget direkte skriver ville være uantagelig, hvad jeg er helt enig i.

Jeg mener trods alt, at hele denne sags forløb, hvor beklagelig konstateringen af rabies end er, har medført, at det nu ligger klart for offentligheden, at det ikke er

hunde og katte, der er årsagen til, at vi har rabies, men at den er kommet ind med vilde dyr. Dermed er det jo også fastslået, at en karantænetid ikke vil yde tilstrækkelig beskyttelse, og vi ser jo, hvordan langt de fleste europæiske lande alene forlader sig på vaccination.

Derfor vil jeg gerne over for hr. Aksel Larsens bemærkning om, at man ikke ved landbrugsministeriets mellemkomst, men fra anden side har skaffet sig en redegørelse for WHO's mening om dette spørgsmål, sige, at jeg havde ventet, at hr. Aksel Larsen havde anført det, der står i betænkningen, at vel går denne organisation principalt ind for karantæne, men hvor rabies allerede forekommer, anbefaler den vaccination. Det var det, der lå til grund for mine bemærkninger i en tidligere debat, og det er jo også klart fremgået af betænkningen, at vores situation er, at vi har rabies i Danmark, og at vi derfor falder ind under denne bestemmelse.

Jeg var som sagt skuffet over at høre, at man talte om uigennemtænkte beslutninger, og at hr. Orla Pedersen føjede til, at dette så kan være en lærestreg. Må jeg spørge: for hvad? Forholdet er jo det, at folketingsudvalget ikke har været i stand til at pege på en anden løsning. Jeg skal ganske lade ordet „lærestreg“ ligge, men det havde været rimeligt, når man stiller det op på den måde, at man så havde været i stand til at anvise en anden løsning. Ved første behandling gav jeg udtryk for min interesse for og villighed til at medvirke, hvis en sådan løsning fandtes, men man har ikke fundet den. Derfor må jeg tilbagevise det, der her siges.

Jeg kan heller ikke acceptere bemærkningen om, at grundlaget for ændringen i Danmarks holdning ikke er til stede. Jeg skal ikke forlænge debatten med at gå ind på spørgsmålet om den omtalte mides betydning, men den reelle ændring er jo som allerede anført den kendsgerning, at vi har rabies, og det materiale, der er fremlagt i udvalget, viser, som jeg gjorde rede for ved første behandling, at situationen ikke kunne have været undgået, selv om problemet med miden ikke var kommet ind i billedet. Det er muligt, at der ville være gået længere tid, men som hr. Aksel Larsen ganske rigtigt anførte, er det en alvorlig angstfølelse i de øvrige nordiske lande for rabiesudvik-